

Svensk utgåva

Meddelanden och upplysningar

sextioförsta årgången

28 maj 2018

Innehållsförteckning

IV Upplysningar

UPPLYSNINGAR FRÅN EUROPEISKA UNIONENS INSTITUTIONER, BYRÅER OCH ORGAN

Europeiska unionens domstol

2018/C 182/01	Europeiska unionens domstols senaste offentliggöranden i <i>Europeiska unionens officiella tidning</i>	1
---------------	--	---

V Yttranden

DOMSTOLSFÖRFARANDEN

Domstolen

2018/C 182/02	Mål C-80/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 6 februari 2018 – Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) mot Administración General del Estado e Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.	2
2018/C 182/03	Mål C-81/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 6 februari 2018 – Endesa Generación, S.A. mot Administración General del Estado	3
2018/C 182/04	Mål C-82/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 6 februari 2018 – Endesa Generación, S.A. mot Administración General del Estado och Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.	4
2018/C 182/05	Mål C-83/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 7 februari 2018 – Iberdrola Generación Nuclear S.A.U. mot Administración General del Estado	6
2018/C 182/06	Mål C-97/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Rechtbank Noord-Nederland (Nederländerna) den 12 februari 2018 – Openbaar Ministerie mot ET	7

2018/C 182/07	Mål C-99/18 P: Överklagande av den dom som tribunalen (åttonde avdelningen) meddelade den 30 november 2017 i mål T-475/16, FTI Touristik GmbH mot Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet, ingett den 12 februari 2018	8
2018/C 182/08	Mål C-130/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Amtsgericht Düsseldorf (Tyskland) den 19 februari 2018 – flihtright GmbH mot Eurowings GmbH	8
2018/C 182/09	Mål C-134/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgien) den 19 februari 2018 – Maria Vester mot Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)	9
2018/C 182/10	Mål C-143/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Landgericht Bonn (Tyskland) den 23 februari 2018 – Antonio Romano, Lidia Romano mot DSL Bank	9
2018/C 182/11	Mål C-160/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Hoge Raad (Nederländerna) den 28 februari 2018 – X BV mot Staatssecretaris van Financiën	10
2018/C 182/12	Mål C-163/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Rechtbank Noord-Nederland (Nederländerna) den 1 mars 2018 – HQ, som företräder både sig själv och sitt minderåriga barn IP, JO mot Aegean Airlines SA	11
2018/C 182/13	Mål C-179/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Arbeidsrechtbank Gent (Belgien) den 7 mars 2018 – Ronny Rohart mot Federale Pensioendienst	12
2018/C 182/14	Mål C-180/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Stato (Italien) den 9 mars 2018 – Agrenergy Srl mot Ministero dello Sviluppo Economico	12
2018/C 182/15	Mål C-184/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Central Administrativo Sul (Portugal) den 12 mars 2018 – Fazenda Pública mot Carlos Manuel Patrício Teixeira och Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira	13
2018/C 182/16	Mål C-185/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 9 mars 2018 – Oro Efectivo S.L. mot Diputación Foral de Bizkaia	13
2018/C 182/17	Mål C-192/18: Talan väckt den 15 mars 2018 – Europeiska kommissionen mot Republiken Polen . .	14
2018/C 182/18	Mål C-201/18: Begäran om förhandsavgörande framställd av cour d'appel de Mons (Belgien) den 19 mars 2018 – Mydibel SA mot État belge	15
2018/C 182/19	Mål C-206/18: Talan väckt den 23 mars 2018 – Europeiska kommissionen mot Republiken Polen . .	16
2018/C 182/20	Mål C-221/18 P: Överklagande ingett den 27 mars 2018 av Électricité de France (EDF) av den dom som tribunalen (tredje avdelningen) meddelade den 16 januari 2018 i mål T-747/15, EDF mot kommissionen	17
2018/C 182/21	Mål C-247/18 P: Överklagande ingett den 9 april 2018 av Republiken Italien av den dom som tribunalen (femte avdelningen) meddelade den 25 januari 2018 i mål T-91/16, Republiken Italien mot kommissionen	18
Tribunalen		
2018/C 182/22	Mål T-271/10 RENV: Tribunalens dom av den 11 april 2018 – H mot rådet (Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Nationell tjänsteman som är utstationerad till EUPM i Bosnien och Hercegovina — Beslut om omplacering — Behörighet för chefen för EUPM att besluta om omplacering av en utstationerad nationell tjänsteman — Motiveringsskyldighet — Maktmissbruk — Uppenbart oriktig bedömning — Mobbning)	20

2018/C 182/23	Mål T-274/15: Tribunalens dom av den 10 april 2018 – Alcogroup och Alcodis mot kommissionen (Talan om ogiltigförklaring — Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Marknader för bioetanol och etanol — Administrativt förfarande — Beslut om inspektion — Kommissionens befogenheter vid inspektioner — Skydd för konfidentialiteten mellan advokater och klienter — Dokument som utbyts efter en tidigare inspektion — Kommissionen har inte vilandeförklarat förfarandet rörande överträdelsen i fråga — Rättsakt mot vilken talan inte kan väckas — Avvisning”	20
2018/C 182/24	Mål T-732/16 R: Beslut meddelat av tribunalens ordförande den 22 mars 2018 – Valencia Club de Fútbol mot kommissionen (Interimistiska åtgärder — Statligt stöd — Stöd som Spanien har genomfört till förmån för vissa professionella fotbollsklubbar — Statlig garanti som lämnats av ett statligt organ — Beslut i vilket stödet förklaras vara oförenligt med den inre marknaden — Ansökan om uppskov med verkställighet — Situation som ställer krav på skyndsamhet föreligger inte)	21
2018/C 182/25	Mål T-766/16 R: Beslut meddelat av tribunalens ordförande den 22 mars 2018 – Hércules Club de Fútbol mot kommissionen (Interimistiska åtgärder — Statligt stöd — Stöd som Spanien har genomfört till förmån för vissa professionella fotbollsklubbar — Statlig garanti som lämnats av ett statligt organ — Beslut i vilket stödet förklaras vara oförenligt med den inre marknaden — Ansökan om uppskov med verkställighet — Situation som ställer krav på skyndsamhet föreligger inte)	22
2018/C 182/26	Mål T-361/17: Tribunalens beslut av den 21 mars 2018 – Eco-Bat Technologies m.fl. mot kommissionen (Talan om ogiltigförklaring — Konkurrensbegränsande samverkan — Marknaden för återvinning av bilbatterier — Beslut om rättelse av ett beslut i vilket konstateras en överträdelse av artikel 101 FEUF och böter åläggs — Tidsfrist för väckande av talan — Den tidpunkt då fristen börjar löpa — Dröjsmål — Avvisning)	22
2018/C 182/27	Mål T-574/17: Tribunalens beslut av den 21 mars 2018 – UD mot kommissionen (Personalmål — Person som uppbär efterlevandepension — Social trygghet — Avslag på en ansökan om beviljande på förhand av återbetalning av vissa sjukvårdskostnader — Ny ansökan — Rättsakt som enbart utgör en bekräftelse — Frist för talans väckande — Avvisning)	23
2018/C 182/28	Mål T-34/18: Överklagande ingett den 24 januari 2018 – Giove Gas mot EUIPO – Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)	23
2018/C 182/29	Mål T-135/18: Talan väckt den 5 mars 2018 – Szegedi mot parlamentet	24
2018/C 182/30	Mål T-198/18: Talan väckt den 16 mars 2018 – Chrysses Demetriades & Co. och Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co mot rådet m.fl.	26
2018/C 182/31	Mål T-203/18: Talan väckt den 23 mars 2018 – VQ mot ECB	26
2018/C 182/32	Mål T-219/18: Överklagande ingett den 30 mars 2018 – Piaggio & C. mot EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group (Ciclomotori)	28
2018/C 182/33	Mål T-228/18: Talan väckt den 5 april 2018 – Transtec mot kommissionen	29

IV

(Upplysningar)

UPPLYSNINGAR FRÅN EUROPEISKA UNIONENS INSTITUTIONER, BYRÅER
OCH ORGAN

EUROPEISKA UNIONENS DOMSTOL

Europeiska unionens domstols senaste offentliggöranden i *Europeiska unionens officiella tidning*
(2018/C 182/01)

Senaste offentliggörandet

EUT C 166, 14.5.2018

Senaste listan över offentliggöranden

EUT C 161, 7.5.2018

EUT C 152, 30.4.2018

EUT C 142, 23.4.2018

EUT C 134, 16.4.2018

EUT C 123, 9.4.2018

EUT C 112, 26.3.2018

Dessa texter är tillgängliga på
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Yttranden)

DOMSTOLSFÖRFARANDEN

DOMSTOLEN

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 6 februari 2018 –
Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA) mot Administración General del Estado e
Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.**

(Mål C-80/18)

(2018/C 182/02)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Tribunal Supremo

Parter i det nationella målet*Klagande:* Asociación Española de la Industria Eléctrica (UNESA)*Motpart:* Administración General del Estado e Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.**Tolkningsfrågor**

- 1) Utgör principen om att "förorenaren ska betala" – som återfinns i artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, jämförd med artiklarna 20 och 21 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, som fastställer de grundläggande principerna om jämlikhet och icke-diskriminering – med avseende på bestämmelserna i artikel 3.1 och 3.2 i direktiv 2009/72/EG⁽¹⁾ när det gäller att bland annat eftersträva en konkurrensutsatt och icke-diskriminerande elmarknad där ingripanden endast får ske med hänvisning till det allmänna ekonomiska intresset, inbegripet miljöskydd, hinder för införande av skatter som uteslutande åläggs elproduktionsföretag som använder kärnenergi, när det huvudsakliga syftet med dessa skatter inte är miljömässigt utan att öka elenergisektorns intäktsvolym genom att dessa företag, jämfört med andra företag som bedriver samma verksamhet, bidrar mer för att finansiera det taxerelaterade underskottet?
- 2) På en konkurrensutsatt och icke-diskriminerande elmarknad, medger unionslagstiftningen åläggande av miljöskatter med hänvisning till de föreningar som orsakas av kärnkraft, trots att detta inte anges i lagstiftningen utan i lagens ingress, på så sätt att när det gäller skatten på produktion av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall utelämnas internaliseringen av de kostnader som ska täckas i den normativa lagtexten, och det finns en bristande tydlighet även beträffande förvaring av radioaktivt avfall, eftersom kostnaderna för hantering och förvaring redan täcks av andra skatter, och med tanke på att det saknas ett tydligt användningsområde för uppbörderna och att de berörda företagen är skyldiga att påta sig ett skadeståndsansvar på upp till 1 200 miljoner?
- 3) Uppfylls kravet i artikel 3.2 i nämnda direktiv om att de ålägganden som ska införas med hänvisning till det allmänna ekonomiska intresset, inbegripet miljöskydd, ska vara klart definierade, transparenta, icke-diskriminerande och kontrollerbara, när det miljömässiga syftet med och de egenskaper som kännetecknar miljöskatterna inte framgår tydligt av den normativa delen av lagbestämmelsen?

- 4) Utgör principen om att "förearen ska betala" i artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, principerna om jämlikhet och icke-diskriminering i artiklarna 20 och 21 i den europeiska stadgan om de grundläggande rättigheterna och artiklarna 3 och 5 i direktiv 2005/89/EG ⁽²⁾, i den mån de avser att garantera att "den inre marknaden för el fungerar väl", genom att uppmana medlemsstaterna att se till "att de åtgärder som vidtas i enlighet med detta direktiv inte är diskriminerande och inte utgör någon orimlig belastning för marknadsaktörerna", hinder för en nationell lagstiftning som lägger finansieringen av det taxerelaterade underskottet på samtliga företag i elsektorn, men som ålägger kärnkraftsföretagen (med undantag för de vattenkraftsföretag vars energi anses vara förnybar) särskilt höga skatter, varigenom dessa företag alltså åläggs en högre skattebörda i jämförelse med andra företag som verkar på energimarknaden och som inte ålagts dessa förpliktelser men som i vissa fall ger upphov till mer föreningar, och varigenom dessa extra höga skatter motiveras med hänvisning till miljöskyddet, till följd av den risk och osäkerhet som bedrivande av kärnkraftsverksamhet medför, men utan att precisera några kostnader och utan att fastställa hur uppbörden ska användas för att skydda miljön, och med beaktande av att hanteringen och förvaringen av avfallet redan är föremål för andra skatter och kärnkraftsföretagen har ett skadeståndsansvar samt att den fria konkurrensen snedvrids på den liberaliserade inre marknaden till förmån för andra elproducenter som använder produktionskällor som ger upphov till mer föreningar men som inte behöver betala några miljöskatter?
- 5) Är en skatt på produktion av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall till följd av generering av kärnenergi, som endast behöver betalas av kärnkraftsföretag och som inte omfattar andra sektorer som skulle kunna ge upphov till sådant avfall, förenlig med artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, "principen om att förearen ska betala", trots att andra företag som använder sådana ämnen eller källor i sin verksamhet inte beskattas även om de inverkar på den miljö som ska skyddas?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG (EUT L 211, 2009, s. 55).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/89/EG av den 18 januari 2006 om åtgärder för att trygga elförsörjning och infrastrukturinvesteringar (EUT L 33, 2006, s. 22).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 6 februari 2018 –
Endesa Generación, S.A. mot Administración General del Estado**

(Mål C-81/18)

(2018/C 182/03)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Tribunal Supremo

Parter i det nationella målet

Klagande: Endesa Generación, S.A.

Motpart: Administración General del Estado

Tolkningsfrågor

- 1) Utgör principen om att "förearen ska betala", som återfinns i artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, jämförd med artiklarna 20 och 21 i [Europeiska unionens stadga] om de grundläggande rättigheterna, som fastställer de grundläggande principerna om jämlikhet och icke-diskriminering, med avseende på bestämmelserna i artikel 3.1 och 3.2 i direktiv 2009/72/EG ⁽¹⁾, när det gäller att bland annat eftersträva en konkurrensutsatt och icke-diskriminerande elmarknad där ingripanden endast får ske med hänvisning till det allmänna ekonomiska intresset, inbegripet miljöskydd, hinder för införande av skatter som uteslutande åläggs elproduktionsföretag som använder kärnenergi, när det verkliga syftet med dessa skatter inte är miljömässigt utan att öka elenergisektorns intäktsvolym genom att dessa företag, jämfört med andra företag som bedriver samma verksamhet, bidrar mer för att finansiera det taxerelaterade underskottet?

- 2) På en konkurrensutsatt och icke-diskriminerande elmarknad, utgör den omnämnda europeiska lagstiftningen hinder för åläggande av miljöskatter med hänvisning till de föreningar som orsakas av kärnkraft, trots att detta inte anges i lagstiftningen utan i lagens ingress, på så sätt att när det gäller skatten på produktion av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall utelämnas internaliseringen av de kostnader som ska täckas i den normativa lagtexten, och det finns en bristande tydlighet även beträffande förvaring av radioaktivt avfall, eftersom kostnaderna för hantering och förvaring redan täcks av andra skatter, och med tanke på att det saknas ett tydligt användningsområde för uppbörderna och att de berörda företagen är skyldiga att påta sig ett skadeståndsansvar på upp till 1 200 miljoner?
- 3) Utgör artikel 3.2 i direktiv 2009/72/EG, enligt vilken kärnkraftsföretagens särskilda åligganden ska införas med hänvisning till det allmänna intresset, inbegripet miljöskydd, och vara tydligt definierade, transparenta, icke-diskriminerande och kontrollerbara, hinder för de skatter som föreskrivs i lag 15/2012, när det miljömässiga syftet med och de egenskaper som kännetecknar miljöskatterna inte framgår tydligt av den normativa delen av lagbestämmelsen?
- 4) Utgör principen om att "förorenaren ska betala" i artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, principerna om jämlikhet och icke-diskriminering i artiklarna 20 och 21 i den europeiska stadgan om de grundläggande rättigheterna och artiklarna 3 och 5 i direktiv 2005/89/EG⁽²⁾, som avser att garantera att "den inre marknaden för el fungerar väl", genom att uppmana medlemsstaterna att se till "att de åtgärder som vidtas i enlighet med detta direktiv inte är diskriminerande och inte utgör någon orimlig belastning för marknadsaktörerna", hinder för en nationell lagstiftning som lägger finansieringen av det taxerelaterade underskottet på samtliga företag i elsektorn, men som ålägger kärnkraftsföretagen (med undantag för de vattenkraftsföretag vars energi anses vara förnybar) särskilt höga skatter, varigenom dessa företag alltså åläggs en högre skattebörd i jämförelse med andra företag som verkar på energimarknaden och som inte ålagts dessa förpliktelser men som i vissa fall ger upphov till mer föreningar, och varigenom dessa extra höga skatter motiveras med hänvisning till miljöskyddet, till följd av den risk och osäkerhet som bedrivande av kärnkraftsverksamhet medför, men utan att precisera några kostnader och utan att fastställa hur uppbörderna ska användas för att skydda miljön, och med beaktande av att kostnaden för hantering och förvaring av avfall redan är föremål för andra skatter, och kärnkraftsföretagen tar på sig ett skadeståndsansvar samt att den fria konkurrensen snedvrids på den liberaliserade inre marknaden till förmån för andra elproducenter som trots att de använder produktionskällor som ger upphov till mer föreningar inte behöver betala dessa skatter?
- 5) Utgör artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, där principen om att "förorenaren ska betala" fastställs, hinder för en skatt på produktion av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall till följd av generering av kärnenergi, som endast behöver betalas av kärnkraftsföretag och som inte omfattar andra sektorer som skulle kunna ge upphov till sådant avfall, trots att andra företag som använder sådana ämnen eller källor i sin verksamhet därmed inte beskattas trots att de inverkar på miljöskyddsvärdena?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG (EUT L 211, 2009, s. 55).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/89/EG av den 18 januari 2006 om åtgärder för att trygga elförsörjning och infrastrukturinvesteringar (EUT L 33, 2006, s. 22).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 6 februari 2018 –
Endesa Generación, S.A. mot Administración General del Estado och Iberdrola Generación Nuclear S.
A.U.**

(Mål C-82/18)

(2018/C 182/04)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Tribunal Supremo

Parter i det nationella målet

Klagande: Endesa Generación, S.A.

Motpart: Administración General del Estado och Iberdrola Generación Nuclear S.A.U.

Tolkningsfrågor

- 1) Utgör principen om att "förorenaren ska betala" – som återfinns i artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, jämförd med artiklarna 20 och 21 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, som fastställer de grundläggande principerna om jämlikhet och icke-diskriminering – med avseende på bestämmelserna i artikel 3.1 och 3.2 i direktiv 2009/72/EG ⁽¹⁾, när det gäller att bland annat eftersträva en konkurrensutsatt och icke-diskriminerande elmarknad där ingripanden endast får ske med hänvisning till det allmänna ekonomiska intresset, inbegripet miljöskydd, hinder för införande av skatter som uteslutande åläggs elproduktionsföretag som använder kärnenergi, när det huvudsakliga syftet med dessa skatter inte är miljömässigt utan att öka elenergisektorns intäktsvolym genom att dessa företag, jämfört med andra företag som bedriver samma verksamhet, bidrar mer för att finansiera det taxerelaterade underskottet?
- 2) På en konkurrensutsatt och icke-diskriminerande elmarknad, medger unionslagstiftningen åläggande av miljöskatter med hänvisning till de föroreningar som orsakas av kärnkraft, trots att detta inte anges i lagstiftningen utan i lagens ingress, på så sätt att när det gäller skatten på produktion av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall utelämnas internaliseringen av de kostnader som ska täckas i den normativa lagtexten, och det finns en bristande tydlighet även beträffande förvaring av radioaktivt avfall, eftersom kostnaderna för hantering och förvaring redan täcks av andra skatter, och med tanke på att det saknas ett tydligt användningsområde för uppbörden och att de berörda företagen är skyldiga att påta sig ett skadeståndsansvar på upp till 1 200 miljoner?
- 3) Uppfylls kravet i artikel 3.2 i nämnda direktiv om att de åligganden som ska införas med hänvisning till det allmänna ekonomiska intresset, inbegripet miljöskydd, ska vara klart definierade, transparenta, icke-diskriminerande och kontrollerbara, när det miljömässiga syftet med och de egenskaper som kännetecknar miljöskatterna inte framgår tydligt av den normativa delen av lagbestämmelsen?
- 4) Utgör principen om att "förorenaren ska betala" i artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, principerna om jämlikhet och icke-diskriminering i artiklarna 20 och 21 i den europeiska stadgan om de grundläggande rättigheterna och artiklarna 3 och 5 i direktiv 2005/89/EG ⁽²⁾, i den mån de avser att garantera att "den inre marknaden för el fungerar väl", genom att uppmana medlemsstaterna att se till "att de åtgärder som vidtas i enlighet med detta direktiv inte är diskriminerande och inte utgör någon orimlig belastning för marknadsaktörerna", hinder för en nationell lagstiftning som lägger finansieringen av det taxerelaterade underskottet på samtliga företag i elsektorn, men som ålägger kärnkraftsföretagen (med undantag för de vattenkraftsföretag vars energi anses vara förnybar) särskilt höga skatter, varigenom dessa företag alltså åläggs en högre skattebörd i jämförelse med andra företag som verkar på energimarknaden och som inte ålagts dessa förpliktelser men som i vissa fall ger upphov till mer föroreningar, och varigenom dessa extra höga skatter motiveras med hänvisning till miljöskyddet, till följd av den risk och osäkerhet som bedrivande av kärnkraftsverksamhet medför, men utan att precisera några kostnader och utan att fastställa hur uppbörden ska användas för att skydda miljön, och med beaktande av att hanteringen och förvaringen av avfallet redan är föremål för andra skatter och kärnkraftsföretagen har ett skadeståndsansvar samt att den fria konkurrensen snedvrids på den liberaliserade inre marknaden till förmån för andra elproducenter som använder produktionskällor som ger upphov till mer föroreningar men som inte behöver betala några miljöskatter?

- 5) Är en skatt på produktion av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall till följd av generering av kärnenergi, som endast behöver betalas av kärnkraftsföretag och som inte omfattar andra sektorer som skulle kunna ge upphov till sådant avfall, förenlig med artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, "principen om att förorenaren ska betala", trots att andra företag som använder sådana ämnen eller källor i sin verksamhet inte beskattas även om de inverkar på den miljö som ska skyddas?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG (EUT L 211, 2009, s. 55).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/89/EG av den 18 januari 2006 om åtgärder för att trygga elförsörjning och infrastrukturinvesteringar (EUT L 33, 2006, s. 22).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 7 februari 2018 –
Iberdrola Generación Nuclear S.A.U. mot Administración General del Estado**

(Mål C-83/18)

(2018/C 182/05)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Tribunal Supremo

Parter i det nationella målet

Klagande: Iberdrola Generación Nuclear S.A.U

Motpart: Administración General del Estado

Tolkningsfrågor

- 1) Utgör principen om att "förorenaren ska betala" – som återfinns i artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, jämförd med artiklarna 20 och 21 i stadgan om de grundläggande rättigheterna, som fastställer de grundläggande principerna om jämlikhet och icke-diskriminering – med avseende på bestämmelserna i artikel 3.1 och 3.2 i direktiv 2009/72/EG ⁽¹⁾, när det gäller att bland annat eftersträva en konkurrensutsatt och icke-diskriminerande elmarknad där ingripanden endast får ske med hänvisning till det allmänna ekonomiska intresset, inbegripet miljöskydd, hinder för införande av skatter som uteslutande åläggs elproduktionsföretag som använder kärnenergi, när det huvudsakliga syftet med dessa skatter inte är miljömässigt utan att öka elenergisektorns intäktsvolym genom att dessa företag, jämfört med andra företag som bedriver samma verksamhet, bidrar mer för att finansiera det taxerelaterade underskottet?
- 2) På en konkurrensutsatt och icke-diskriminerande elmarknad, medger unionslagstiftningen åläggande av miljöskatter med hänvisning till de föroreningar som orsakas av kärnkraft, trots att detta inte anges i lagstiftningen utan i lagens ingress, på så sätt att när det gäller skatten på produktion av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall utelämnas internaliseringen av de kostnader som ska täckas i den normativa lagtexten, och det finns en bristande tydlighet även beträffande förvaring av radioaktivt avfall, eftersom kostnaderna för hantering och förvaring redan täcks av andra skatter, och med tanke på att det saknas ett tydligt användningsområde för uppbörderna och att de berörda företagen är skyldiga att påta sig ett skadeståndsansvar på upp till 1 200 miljoner?
- 3) Uppfylls kravet i artikel 3.2 i nämnda direktiv om att de ålägganden som ska införas med hänvisning till det allmänna ekonomiska intresset, inbegripet miljöskydd, ska vara klart definierade, transparenta, icke-diskriminerande och kontrollerbara, när det miljömässiga syftet med och de egenskaper som kännetecknar miljöskatterna inte framgår tydligt av den normativa delen av lagbestämmelsen?

- 4) Utgör principen om att "förorenaren ska betala" i artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, principerna om jämlikhet och icke-diskriminering i artiklarna 20 och 21 i den europeiska stadgan om de grundläggande rättigheterna och artiklarna 3 och 5 i direktiv 2005/89/EG ⁽²⁾, i den mån de avser att garantera att "den inre marknaden för el fungerar väl", genom att uppmana medlemsstaterna att se till "att de åtgärder som vidtas i enlighet med detta direktiv inte är diskriminerande och inte utgör någon orimlig belastning för marknadsaktörerna", hinder för en nationell lagstiftning som lägger finansieringen av det taxerelaterade underskottet på samtliga företag i elsektorn, men som ålägger kärnkraftsföretagen (med undantag för de vattenkraftsföretag vars energi anses vara förnybar) särskilt höga skatter, varigenom dessa företag alltså åläggs en högre skattebörda i jämförelse med andra företag som verkar på energimarknaden och som inte ålagts dessa förpliktelser men som i vissa fall ger upphov till mer föroreningar, och varigenom dessa extra höga skatter motiveras med hänvisning till miljöskyddet, till följd av den risk och osäkerhet som bedrivande av kärnkraftsverksamhet medför, men utan att precisera några kostnader och utan att fastställa hur uppbörden ska användas för att skydda miljön, och med beaktande av att hanteringen och förvaringen av avfallet redan är föremål för andra skatter och kärnkraftsföretagen har ett skadeståndsansvar samt att den fria konkurrensen snedvrids på den liberaliserade inre marknaden till förmån för andra elproducenter som använder produktionskällor som ger upphov till mer föroreningar men som inte behöver betala några miljöskatter?
- 5) Är en skatt på produktion av använt kärnbränsle och radioaktivt avfall till följd av generering av kärnenergi, som endast behöver betalas av kärnkraftsföretag och som inte omfattar andra sektorer som skulle kunna ge upphov till sådant avfall, förenlig med artikel 191.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, "principen om att förorenaren ska betala", trots att andra företag som använder sådana ämnen eller källor i sin verksamhet inte beskattas även om de inverkar på den miljö som ska skyddas?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/72/EG av den 13 juli 2009 om gemensamma regler för den inre marknaden för el och om upphävande av direktiv 2003/54/EG (EUT L 211, 2009, s. 55).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/89/EG av den 18 januari 2006 om åtgärder för att trygga elförsörjning och infrastrukturinvesteringar (EUT L 33, 2006, s. 22).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Rechtbank Noord-Nederland (Nederländerna) den 12 februari 2018 – Openbaar Ministerie mot ET

(Mål C-97/18)

(2018/C 182/06)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Rechtbank Noord-Nederland

Parter i det nationella målet

Sökande: Openbaar Ministerie

Motpart: ET

Tolkningsfrågor

- 1) Kan artikel 12.1 i rambeslut 2006/783/RIF ⁽¹⁾ tolkas så, att ett beslut om förverkande som övertagits från en utfärdande stat får verkställas i Nederländerna i form av en frihetsberövande åtgärd i den mening som avses i artikel 577c i straffprocesslagen, trots att Hoge Raad i ett avgörande av den 20 december 2011 ⁽²⁾ konstaterade att en frihetsberövande åtgärd ska betraktas som ett straff i den mening som avses i artikel 7.1 i Europakonventionen?

- 2) Har det för möjligheten att vidta frihetsberövande åtgärder någon betydelse huruvida möjligheten att utdöma alternativa frihetsstraff även finns i den utfärdande staten?

⁽¹⁾ Rådets rambeslut 2006/783/RIF av den 6 oktober 2006 om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande (EUT L 328, 2006, s. 59).

⁽²⁾ NL:HR:2011:BP9449.

Överklagande av den dom som tribunalen (åttonde avdelningen) meddelade den 30 november 2017 i mål T-475/16, FTI Touristik GmbH mot Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet, ingett den 12 februari 2018

(Mål C-99/18 P)

(2018/C 182/07)

Rättegångsspråk: tyska

Parter

Klagande: FTI Touristik GmbH (ombud: advokaten A. Parr)

Övriga parter i målet: Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet, Harald Prantner och Daniel Giersch

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

— ogiltigförklara tribunalens dom av den 30 november 2017 (T-475/16), och

— förplikta EUIPO att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Klaganden gör gällande att tribunalens dom innebär ett åsidosättande av artikel 8.1 b i förordning nr 207/2009⁽¹⁾. Die Entscheidung sei unzureichend begründet. Es seien nicht alle tatsächlichen Umstände berücksichtigt worden, deren Zusammenspiel zur Beurteilung der Verwechslungsgefahr notwendig seien. Dies stelle einen Rechtsfehler dar.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 207/2009 av den 26 februari 2009 om EU-varumärken (EUT L 78, 2009, s. 1), i ändrad lydelse (ersatt av Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1001 av den 14 juni 2017 om EU-varumärken (EUT L 154, 2017, s. 1)).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Amtsgericht Düsseldorf (Tyskland) den 19 februari 2018 – flightright GmbH mot Eurowings GmbH

(Mål C-130/18)

(2018/C 182/08)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Amtsgericht Düsseldorf

Parter i det nationella målet

Kärande: flightright GmbH

Svarande: Eurowings GmbH

Tolkningsfrågan

Ska artikel 5.1 c iii i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91⁽¹⁾ (nedan kallad förordningen om flygpassagerares rättigheter) förstås så, att rätten till kompensation i händelse av inställd flygning mindre än 7 dagar före den tidtabellsenliga avgångstiden även bortfaller om passageraren efter ombokning lider en total tidsförlust på mindre än 3 timmar, men mer än 2 timmar, eftersom den faktiska ankomsten i förhållande till den tidtabellsenliga ankomsten försenats mer än 2 timmar, men mindre än 3 timmar?

⁽¹⁾ EUT L 46, s. 1.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Arbeidsrechtbank Antwerpen (Belgien) den 19 februari 2018 – Maria Vester mot Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

(Mål C-134/18)

(2018/C 182/09)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Arbeidsrechtbank Antwerpen

Parter i det nationella målet

Klagande: Maria Vester

Motpart: Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering (Riziv)

Tolkningsfrågor

Åsidosätts artiklarna 45 och 48 i fördraget av den 25 mars 1957 om Europeiska unionens funktionssätt (FEUF) om den senast behöriga medlemsstaten vid inledandet av en period av arbetsförmåga, efter en period av 52 veckors arbetsförmåga, under vilka sjukersättning beviljats, nekar en person rätt till invaliditetsförmån med stöd av artikel 57 i Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 883/2004⁽¹⁾ av den 29 april 2004 om samordning av de sociala trygghetssystemen, och den andra, inte senast behöriga, medlemsstaten i enlighet med sina nationella bestämmelser tillämpar en vänteperiod på 104 veckor innan den prövar en persons rätt till en proportionellt beräknad invaliditetsförmån?

Är det i så fall förenligt med rätten till fri rörlighet att den berörda personen under denna vänteperiod är hänvisad till socialt bistånd, eller medför artiklarna 45 och 48 FEUF en förpliktelse för den inte senast behöriga staten att efter utgången av vänteperioden pröva rätten till invaliditetsförmåner enligt lagstiftningen i den senast behöriga staten, även om detta inte tillåts enligt de nationella bestämmelserna i den inte senast behöriga staten?

⁽¹⁾ EUT 2004, L 166, s. 1

Begäran om förhandsavgörande framställd av Landgericht Bonn (Tyskland) den 23 februari 2018 – Antonio Romano, Lidia Romano mot DSL Bank

(Mål C-143/18)

(2018/C 182/10)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Landgericht Bonn

Parter i det nationella målet

Kärande: Antonio Romano, Lidia Romano

Svarande: DSL Bank

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 6.2 c i direktiv 2002/65/EG⁽¹⁾ tolkas så, att den utgör hinder mot nationella bestämmelser eller nationell praxis, såsom de i målet vid den nationella domstolen, enligt vilka ångerrätten inte är utesluten med avseende på låneavtal som ingåtts på distans, när båda parter har fullgjort avtalet i dess helhet på konsumentens uttryckliga begäran, innan konsumenten har utövat sin ångerrätt?
- 2) Ska artiklarna 4.2, 5.1, 6.1, 6.2 andra strecksatsen och 6.6 i direktiv 2002/65/EG tolkas så, att bedömningen av om den information som föreskrivs i nationell rätt enligt artiklarna 5.1 och 3.1 punkt 3 a i direktiv 2002/65/EG ska anses ha erhållits på föreskrivet sätt och av konsumentens utövande av ångerrätten enligt nationell rätt uteslutande ska göras i förhållande till en normalt informerad och skäligen uppmärksam och medveten genomsnittskonsument, med hänsyn till samtliga relevanta omständigheter i samband med att detta avtal ingicks?

Om frågorna 1 och 2 besvaras nekande:

- 3) Ska artikel 7.4 i direktiv 2002/65/EG tolkas så, att den utgör hinder mot en nationell bestämmelse i vilken föreskrivs att leverantören efter utövandet av ångerrätten vid ett konsumentkreditavtal som ingåtts på distans, utöver det belopp som denne erhållit från konsumenten enligt distansavtalet även ska utge nyttjandeersättning med avseende på detta belopp?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/65/EG av den 23 september 2002 om distansförsäljning av finansiella tjänster till konsumenter och om ändring av rådets direktiv 90/619/EEG samt direktiven 97/7/EG och 98/27/EG (EGT L 271, 2002, s. 16).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Hoge Raad (Nederländerna) den 28 februari 2018 –
X BV mot Staatssecretaris van Financiën**

(Mål C-160/18)

(2018/C 182/11)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Hoge Raad der Nederlanden

Parter i det nationella målet

Klagande: X BV

Motpart: Staatssecretaris van Financiën

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 3.2, 3.4 och 3.5 i förordning (EG) nr 1484/95⁽¹⁾ jämförd med artikel 141 i förordning (EG) nr 1234/2007⁽²⁾ tolkas så, att den däri beskrivna kontrollmekanismen, även när det rör sig om en efterhandskontroll, inte syftar till något annat än att säkerställa att de behöriga myndigheterna i tid får kännedom om fakta och omständigheter beträffande ett antal på varandra följande transaktioner som kan föranleda ett ifrågasättande av huruvida det angivna cif-importpriset är korrekt och som kan ge anledning till en närmare undersökning?

Eller är det ett annat synsätt som är riktigt och ska således den kontrollmekanism som beskrivs i artikel 3.2, 3.4 och 3.5 i förordning nr 1484/95, även när det rör sig om en efterhandskontroll, tolkas så att en importörs vidareförsäljning eller vidareförsäljningar på gemenskapsmarknaden till ett pris som understiger det angivna cif-importpriset för sändningen, uppräknat med importtullsbeloppet, inte uppfyller (avsättnings)villkoren på gemenskapsmarknaden med följden att detta räcker som skäl för att tilläggstullar ska tas ut? Är det för svaret på den sistnämnda frågan av betydelse huruvida importörens ovannämnda vidareförsäljning eller vidareförsäljningar har skett till ett pris som understiger det gällande representativa priset? Är det i detta sammanhang av betydelse att det representativa priset under perioden före den 11 september 2009 beräknades på ett annat sätt än under perioden efter detta datum? Spelar det för svaret på dessa frågor någon roll huruvida avnämarna inom unionen utgörs av till importören närstående bolag?

2. Om det av svaren på frågorna ovan i punkt 1 följer att vidareförsäljning med förlust utgör en sådan indikation som räcker för att det angivna cif-importpriset ska kunna underkännas, hur ska då beloppet för tilläggstullarna fastställas? Ska denna grund fastställas enligt de metoder som föreskrivs för fastställandet av tullvärdet i artiklarna 29–31 i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen? Eller ska den grunden endast fastställas på basis av det gällande representativa priset? Utgör artikel 141.3 i förordning (EG) nr 1234/2007 under den period som föregick den 11 september 2009 hinder för användning för det representativa pris som fastställdes under den perioden?
3. Om det av svaret på frågorna 1 och 2 följer att det för frågan huruvida det föreligger en skyldighet att erlagga tilläggstullar är av avgörande betydelse att de importerade produkterna har sålts vidare på gemenskapsmarknaden med förlust, och beräkningen av tilläggstullsbeloppet då ska ske på grundval av det representativa priset, är då artikel 3.2, 3.4 och 3.5 i förordning (EG) nr 1484/95 förenlig med artikel 141 i förordning (EG) nr 1234/2007, detta mot bakgrund av EU-domstolens dom av den 13 december 2001 i mål Kloosterboer Rotterdam B.V., C-317/99, ECLI:EU:C:2001:681?

⁽¹⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 1484/95 av den 28 juni 1995 om tillämpningsföreskrifter för ordningen för tillämpning av tilläggsbelopp för import och om fastställande av tilläggsbelopp för import av fjäderfäkött och ägg och av äggalbumin samt om upphävande av förordning nr 163/67/EEG (EGT L 145, 1995, s. 47).

⁽²⁾ Rådets förordning (EG) nr 1234/2007 av den 22 oktober 2007 om upprättande av en gemensam organisation av jordbruksmarknaderna och om särskilda bestämmelser för vissa jordbruksprodukter ("förordningen om en samlad marknadsordning") (EUT L 299, 2007, s. 1).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Rechtbank Noord-Nederland (Nederländerna) den 1 mars 2018 – HQ, som företräder både sig själv och sitt minderåriga barn IP, JO mot Aegean Airlines SA

(Mål C-163/18)

(2018/C 182/12)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Rechtbank Noord-Nederland

Parter i det nationella målet

Kärande: HQ, som företräder både sig själv och sitt minderåriga barn IP, JO

Svarande: Aegean Airlines SA

Tolkningsfrågor

- 1) Ska artikel 8.2 i förordning nr 261/2004 ⁽¹⁾ tolkas så, att en passagerare som i enlighet med direktiv [90/314/EEG] ⁽²⁾ om paketresor (vilket har införlivats med nationell rätt) har rätt att rikta anspråk om återbetalning av sin biljett mot sin researrangör, inte längre kan rikta anspråk om återbetalning mot lufttrafikföretaget?

- 2) Om fråga 1 ska besvaras jakande, kan en passagerare trots detta rikta anspråk om återbetalning av sin biljett mot lufttrafikföretaget, om det är troligt att vederbörandes researrangör, för det fall denna ställs till ansvar, saknar ekonomiska medel för att faktiskt återbetala biljetten och inte heller har vidtagit några åtgärder för att garantera återbetalning?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 261/2004 av den 11 februari 2004 om fastställande av gemensamma regler om kompensation och assistans till passagerare vid nekad ombordstigning och inställda eller kraftigt försenade flygningar och om upphävande av förordning (EEG) nr 295/91 (EUT L 46, 2004, s. 1).

⁽²⁾ Rådets direktiv 90/314/EEG av den 13 juni 1990 om paketresor, semesterpaket och andra paketarrangemang (EGT L 158, 1990, s. 59).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Arbeidsrechtbank Gent (Belgien) den 7 mars 2018 –
Ronny Rohart mot Federale Pensioendienst**

(Mål C-179/18)

(2018/C 182/13)

Rättegångsspråk: nederländska

Hänskjutande domstol

Arbeidsrechtbank Gent

Parter i det nationella målet

Klagande: Ronny Rohart

Motpart: Federale Pensioendienst

Tolkningsfråga

Ska den princip om lojalt samarbete som fastställs i artikel 4.3 FEU, i förening med tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen, som fastställs i rådets förordning (EEG, Euratom, EGKS) nr 259/68 ⁽¹⁾ av den 29 februari 1968, tolkas så, att den utgör hinder för en medlemsstats nationella lagstiftning enligt vilken det vid beräkningen av den ålderspension som en anställd har rätt till på grund av prestationer som utförts i denna medlemsstat inte är tillåtet att ta hänsyn till den militärtjänstgöring som den berörda personen har fullgjort i denna medlemsstat, på grund av att den berörda personen varken vid tidpunkten för sin militärtjänstgöring eller därefter uppfyller de likställningsvillkor som anges i denna medlemsstats lagstiftning?

⁽¹⁾ Rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 259/68 av den 29 februari 1968 om fastställande av tjänsteföreskrifter för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna och anställningsvillkor för övriga anställda i dessa gemenskaper samt om införande av särskilda tillfälliga åtgärder beträffande kommissionens tjänstemän (EGT L 56, 1968, s. 1; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 39).

**Begäran om förhandsavgörande framställd av Consiglio di Stato (Italien) den 9 mars 2018 –
Agrenergy Srl mot Ministero dello Sviluppo Economico**

(Mål C-180/18)

(2018/C 182/14)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Consiglio di Stato

Parter i det nationella målet

Klagande: Agrenergy Srl

Motpart: Ministero dello Sviluppo Economico

Tolkningsfråga

Ska artikel 3.3 a i direktiv 2009/28/EG⁽¹⁾ – även mot bakgrund av den allmänna principen om skydd för berättigade förväntningar och direktivets samlade regelverk för främjande av produktion av energi från förnybara energikällor – tolkas så, att en nationell lagstiftning enligt vilken den italienska regeringen genom efterföljande genomförandedekret kan skära ned på eller till och med upphäva de tidigare fastställda stimulanstaxorna inte är förenlig med unionsrätten?

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/28/EG av den 23 april 2009 om främjande av användningen av energi från förnybara energikällor och om ändring och ett senare upphävande av direktiven 2001/77/EG och 2003/30/EG (EUT L 140, s. 16).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Central Administrativo Sul (Portugal) den 12 mars 2018 – Fazenda Pública mot Carlos Manuel Patrício Teixeira och Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

(Mål C-184/18)

(2018/C 182/15)

Rättegångsspråk: portugisiska

Hänskjutande domstol

Tribunal Central Administrativo Sul

Parter i det nationella målet

Klagande: Fazenda Pública

Motpart: Carlos Manuel Patrício Teixeira och Maria Madalena da Silva Moreira Patrício Teixeira

Tolkningsfråga

Ska artiklarna 12, 56, 57 och 58 i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen [nu artiklarna 18, 63, 64 och 65 i Fördraget om Europeiska unionens funktionsätt] tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning, såsom den som är aktuell i det nationella målet (artikel 43.2 i lagen om inkomstskatt för fysiska personer) CIRS, antagen genom lagdekret nr 442-A/88 av den 30 november 1988, i dess lydelse enligt lag nr 109-B/2001 av den 27 december 2001), enligt vilken kapitalvinsten vid en överlåtelse av fast egendom belägen i en medlemsstat (Portugal), beskattas hårdare när överlåtelsen görs av en medborgare i denna medlemsstat som har hemvist i ett tredjeland (Angola) än när den görs av en person med hemvist i den stat i vilken nämnda fasta egendom är belägen?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Supremo (Spanien) den 9 mars 2018 – Oro Efectivo S.L. mot Diputación Foral de Bizkaia

(Mål C-185/18)

(2018/C 182/16)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Tribunal Supremo

Parter i det nationella målet

Klagande: Oro Efectivo S.L.

Motpart: Diputación Foral de Bizkaia

Tolkningsfråga

Utgör rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt ⁽¹⁾ och den princip om skatteneutralitet som följer av detta direktiv, liksom den rättspraxis från Europeiska unionens domstol i vilken direktivet tolkas, hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken en medlemsstat får kräva betalning av en indirekt skatt, som är skild från mervärdesskatt, från ett företag eller en enskild näringsidkare på grundval av förvärv av lös egendom (närmare bestämt guld, silver eller smycken) från en enskild person när:

1. det förvärvade föremålet, genom omvandling och en senare överlåtelse, kommer att vara avsett för detta företags egna ekonomiska verksamhet,
2. detta företag eller näringsidkare kommer att genomföra transaktioner som omfattas av mervärdesskatt genom att återinföra den förvärvade egendomen i det företagsekonomiska kretsloppet och
3. den i samma stat tillämpliga lagstiftningen inte tillåter företaget eller den enskilde näringsidkaren att vid sådana transaktioner dra av det belopp som betalats i skatt vid det första av de ovannämnda förvärven?

⁽¹⁾ EUT L 347, 2006, s. 1.

Talan väckt den 15 mars 2018 – Europeiska kommissionen mot Republiken Polen

(Mål C-192/18)

(2018/C 182/17)

Rättegångsspråk: polska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: A. Szmytkowska, K. Banks, H. Krämer, C. Valero, pełnomocnicy)

Svarande: Republiken Polen

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken av Polen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 157 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och enligt artiklarna 5a och 9.1 f i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/54/EG av den 5 juli 2006 om genomförandet av principen om lika möjligheter och likabehandling av kvinnor och män i arbetslivet (omarbetning) genom att i artikel 13 punkterna 1–3 i Ustawa z dnia 12 lipca 2017 r o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (lag av den 12 juli 2017 om ändring av lagen om organisationen av allmänna domstolar) göra en åtskillnad mellan pensionsåldern för män och kvinnor som arbetar som domare i allmän domstol och Högsta domstolen samt som åklagare, och
- att Republiken Polen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 19.1 andra stycket i Fördraget om Europeiska unionen, jämförd med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna genom att pensionsåldern med stöd av artikel 13.1 i ovannämnda lag sänkts för domare i allmän domstol samtidigt som justitieministern enligt artikel 1.26 b och c i denna lag ges rätt att besluta huruvida perioden för aktiv tjänst som domare ska förlängas,
- förplikta Republiken Polen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Kommissionen har gjort gällande att Republiken av Polen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 157 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och enligt artiklarna 5a och 9.1 f i Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/54/EG av den 5 juli 2006 om genomförandet av principen om lika möjligheter och likabehandling av kvinnor och män i arbetslivet (omarbetning) samt dess skyldigheter enligt artikel 19.1 andra stycket i Fördraget om Europeiska unionen, jämförd med artikel 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna genom att i artikel 13 punkterna 1–3 i Ustawa z dnia 12 lipca 2017 r o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (lag av den 12 juli 2017 om ändring av lagen om organisationen av allmänna domstolar) göra en åtskillnad mellan pensionsåldern för män och kvinnor som arbetar som domare i allmän domstol och Högsta domstolen samt som åklagare, och genom att pensionsåldern med stöd av artikel 13.1 i nämnda lag sänkts för domare i allmän domstol samtidigt som justitieministern enligt artikel 1.26 b och c i denna lag ges rätt att besluta huruvida perioden för aktiv tjänst som domare ska förlängas.

Begäran om förhandsavgörande framställd av cour d'appel de Mons (Belgien) den 19 mars 2018 – Mydibel SA mot État belge

(Mål C-201/18)

(2018/C 182/18)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Cour d'appel de Mons

Parter i det nationella målet

Sökande: Mydibel SA

Motpart: État belge

Tolkningsfrågor

Ska artiklarna 14, 15, 168, 184, 185, 187 och 188 i rådets direktiv 2006/112/EG av den 28 november 2006 om ett gemensamt system för mervärdesskatt⁽¹⁾ tolkas och tillämpas så att det ska ske en omprövning/justering av mervärdesskatten på en investering i en fastighet för vilken det initialt har gjorts ett korrekt avdrag, när fastigheten sedan har blivit föremål för en "sale and lease back"-transaktion, med hänsyn till att:

- "sale and lease back"-transaktionen inneburit en kombination av att ett beskattningsbart företag upplåtit en tomträtt (det vill säga en temporär sakrättslig rättighet) i fastigheten till två finansinstitut och att dessa samtidigt har leasat fastigheten tillbaka till företaget;
- denna "sale and lease back"-transaktion utgör ett enbart finansiellt arrangemang som syftat till att öka den skattskyldiges likviditet;
- "sale and lease back"-transaktionen inte var föremål för mervärdesskatt;
- egendomen förblev i det beskattningsbara företags besittning och användes för företags verksamhet som var mervärdesskattepliktig utan avbrott och varaktigt, såväl före transaktionen som efteråt.

Står tolkning och tillämpning av ovannämnda bestämmelser som leder till omprövning/justering av det avdrag för mervärdesskatt som ursprungligen gjordes i överensstämmelse med principen om skatteneutralitet och/eller med likabehandlingsprincipen”

⁽¹⁾ EUT L 347, s. 1

Talan väckt den 23 mars 2018 – Europeiska kommissionen mot Republiken Polen

(Mål C-206/18)

(2018/C 182/19)

Rättegångsspråk: polska

Parter

Sökande: Europeiska kommissionen (ombud: J. Samnadda, J. Hottiaux, G. von Rintelen)

Svarande: Republiken Polen

Sökandens yrkanden

Sökanden yrkar att domstolen ska

- fastställa att Republiken Polen har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 43 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/26/EU av den 26 februari 2014 om kollektiv förvaltning av upphovsrätt och närstående rättigheter och gränsöverskridande licensiering av rättigheter till musikaliska verk för användning på nätet på den inre marknaden ⁽¹⁾ genom att inte anta de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet eller, i vart fall, genom att inte underrätta kommissionen om sådana bestämmelser,
- förplikta Republiken Polen att i enlighet med artikel 260.3 FEUF erlagga vite för underlåtenhet att anmäla de åtgärder som införlivar direktiv 2014/26/EU, med ett belopp som uppgår till 87 612 euro per dag från och med dagen för domen i förevarande mål,
- förplikta Republiken Polen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

I enlighet med artikel 43.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/26/EU av den 26 februari 2014 om kollektiv förvaltning av upphovsrätt och närstående rättigheter och gränsöverskridande licensiering av rättigheter till musikaliska verk för användning på nätet på den inre marknaden var medlemsstaterna skyldiga att införliva de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att säkerställa att direktivet följs senast den 10 april 2016. De var skyldiga att omedelbart underrätta kommissionen om detta.

Den 22 november 2017 skickade Republiken Polen till kommissionen tre redan befintliga rättsakter, som endast delvis införlivade direktiv 2014/26/EU. Eftersom Republiken Polen ännu inte har införlivat alla nödvändiga bestämmelser med polsk rätt eller då dessa ännu inte har trätt i kraft, har kommissionen beslutat att väcka talan vid Europeiska unionens domstol.

I sin ansökan yrkar kommissionen att Republiken Polen ska åläggas att betala vite uppgående till 87 612 euro per dag från och med den dag då dom meddelas i förevarande mål. Detta belopp har fastställts med beaktande av överträdelsens allvar, överträdelsens varaktighet och behovet av avskräckande verkan.

⁽¹⁾ EUT L 84, s. 72.

Överklagande ingett den 27 mars 2018 av *Électricité de France (EDF)* av den dom som tribunalen (tredje avdelningen) meddelade den 16 januari 2018 i mål T-747/15, EDF mot kommissionen

(Mål C-221/18 P)

(2018/C 182/20)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Klagande: *Électricité de France (EDF)* (ombud: M. Debroux, avocat)

Övriga parter i målet: Europeiska kommissionen, Republiken Frankrike

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar i första hand att domstolen ska:

- upphäva den överklagade domen;
- avgöra den talan som väckts i första instans och bifalla densamma och därmed ogiltigförklara artiklarna 1–5 i kommissionens beslut (EU) 2016/154 av den 22 juli 2015 om statligt stöd SA.13869 (C 68/2002) (ex NN 80/2002) ⁽¹⁾;

och i andra hand att domstolen ska:

- slutligt avgöra målet såvitt avser den första grunden och den första delen av den andra grunden för talan i första instans och bifalla dessa, och därmed slå fast att principen om en operatör i en marknadsekonomi är tillämplig på den omtvistade åtgärden;
- återförvisa målet till tribunalen med en annan sammansättning för prövning av övriga grunder och argument som klaganden åberopat i sin ansökan av den 22 december 2015, samt förordna att beslut om rättegångskostnaderna i första instans ska anstå;

samt i tredje hand att domstolen ska:

återförvisa målet till tribunalen med en annan sammansättning för prövning av samtliga grunder och argument som klaganden åberopat i sin ansökan av den 22 december 2015 (inklusive alternativa grunder), samt förordna att beslut om rättegångskostnaderna i första instans ska anstå;

och i alla dessa fall:

förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Klaganden har till stöd för sitt överklagande åberopat fyra förstahandsgrunder och en andrahandsgrund.

Som första grund görs det gällande att tribunalen inte beaktat rättskraften från den dom som tribunalen meddelade den 15 december 2009, EDF/kommissionen (T-156/04). I den överklagade domen identifieras den omtvistade åtgärden som en skattebefrielse, till skillnad från vad som gjordes i domen av den 15 december 2009 i samma mål där detta synsätt uttryckligen inte godtogs. Som skäl för dessa olika synsätt i hur den omtvistade åtgärden ska identifieras verkar det som att den överklagade domen implicit, men felaktigt, hänvisar till att domen av den 15 december 2009 behöver tolkas "mot bakgrund av" domstolens fastställande dom av den 5 juni 2012 (mål C-124/10 P). I denna dom underlät domstolen emellertid att uttala sig om hur den omtvistade åtgärden ska identifieras, vilket ingår i fastställande av faktiska omständigheter.

Som andra grund görs det gällande att tribunalen missuppfattat åberopad bevisning. Bevisningen beskriver den faktiska omstruktureringen av EDF:s bolagskapital och det var utifrån bevisningen inte möjligt för tribunalen att dra slutsatsen att det var fråga om en skattebefrielse.

Som tredje grund görs det gällande att tribunalen missuppfattat beskaffenheten hos och omfattningen av den skyldighet att göra en objektiv och omsorgsfull prövning som nyligen slagits fast i domstolens rättspraxis, särskilt i domen av den 20 september 2007, Frucona Košice (C-300/16 P), trots att parterna skriftligen yttrat sig angående denna dom vid tribunalen.

Som fjärde grund görs det gällande att tribunalen åsidosatt motiveringsskyldigheten såväl när det gäller identifieringen av den aktuella åtgärden som när det gäller underlåtenheten att ta ställning till de argument som klaganden åberopat och som hänför sig till domen i målet Frucona Košice.

Som alternativ grund görs det slutligen gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning i samband med att den identifierade det påstådda stödet såsom nytt stöd, trots att tribunalen borde ha kvalificerat stödet såsom befintligt stöd.

⁽¹⁾ EUT L 34, s. 152.

Överklagande ingett den 9 april 2018 av Republiken Italien av den dom som tribunalen (femte avdelningen) meddelade den 25 januari 2018 i mål T-91/16, Republiken Italien mot kommissionen

(Mål C-247/18 P)

(2018/C 182/21)

Rättegångsspråk: italienska

Parter

Klagande: Republiken Italien (ombud: G. Palmieri, agente, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Övrig part i målet: Europeiska kommissionen

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva, i enlighet med artiklarna 56 och 58 i domstolens stadga, den dom som Europeiska unionens tribunal meddelade den 25 januari 2018 (delgiven den 29 januari 2018) i mål T-91/16, angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(2015)9413 av den 17 december 2015 (delgivet den 18 december 2015) om nedsättning av det stöd som beviljats av Europeiska socialfonden till det regionala operativa programmet för Sicilien, som ingår i gemenskapens strukturåtgärder i italienska regioner som omfattas av mål 1 (POR Sicilien 2000–2006), och ogiltigförklara det beslutet.

Grunder och huvudargument

Republiken Italien har gett in ett överklagande till domstolen av tribunalens dom av den 25 januari 2018 i mål T-91/16, genom vilken tribunalen ogillade Italiens talan om ogiltigförklaring av **kommissionens beslut C(2015)9413 av den 17 december 2015 (delgivet den 18 december 2015) om nedsättning av det stöd som beviljats av Europeiska socialfonden till det regionala operativa programmet för Sicilien, som ingår i gemenskapens strukturåtgärder i italienska regioner som omfattas av mål 1 (POR Sicilien 2000–2006).**

Första grunden: Åsidosättande av artikel 39 i förordning nr 1260/99,⁽¹⁾ av artiklarna 4, 6 och 10 i förordning nr 438/2001,⁽²⁾ av artikel 317 FEUF samt av bevisbördeprincipen

Tribunal angav inte att det av de faktiska omständigheter som den konstaterat framgick att det revisionsförfarande som återupptogs av kommissionen år 2008 avsåg utgifter som redan år 2005 och år 2006 hade varit föremål för en revision, vilken hade avslutats på ett positivt sätt, utan att någon ny omständighet inträffat.

Andra grunden: Åsidosättande av artikel 39 i förordning nr 1260/99, av artikel 100 i förordning nr 1083/2006,⁽³⁾ av artikel 145 i förordning nr 1303/2013⁽⁴⁾ samt av principen om god förvaltning, den kontradiktoriska principen och principen om skydd för berättigade förväntningar

Tribunal fann, utan att ange något skäl, att det var motiverat att korrigeringsförfarandet pågick under sammanlagt mer än sju år. Under denna period agerade kommissionen i allt väsentligt på så sätt att den tvingande tidsfristen på sex månader räknat från revisionen för att fatta det slutliga beslutet började löpa vid en tidpunkt som kommissionen själv hade fastställt på ett godtyckligt sätt, vilket innebar att fristens tvingande karaktär upphävdes.

Tredje grunden: Åsidosättande av artikel 39.2 och 39.3 i förordning nr 1260/99 och av artikel 10 i förordning nr 438/2001. Missuppfattning av de faktiska omständigheterna

Tribunal fann att den felprocent som gjorts gällande i målet varierade kraftigt i tiden för perioderna före respektive efter den 31 december 2006 samt i fråga om de utgifter som var hänförliga till "sammanhängande" projekt eller till andra projekt. Den fann emellertid även att det var lämpligt att en korrigerings fastställd genom extrapolering från en enda felprocent på 32,65 % tillämpades på samtliga programår och på alla slags projekt. Därigenom åsidosatte tribunalen principen om att korrigerings ska vara proportionerliga och principen om att urvalen ska vara representativa.

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 1260/1999 av den 21 juni 1999 om allmänna bestämmelser för strukturfonderna (EGT L 161, 1999, s. 1).

⁽²⁾ Kommissionens förordning (EG) nr 438/2001 av den 2 mars 2001 om genomförandebestämmelser till rådets förordning (EG) nr 1260/1999 beträffande förvaltnings- och kontrollsystemen för stöd som beviljas inom ramen för strukturfonderna (EGT L 63, 2001, s. 21).

⁽³⁾ Rådets förordning (EG) nr 1083/2006 av den 11 juli 2006 om allmänna bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden och Sammanhållningsfonden samt om upphävande av förordning (EG) nr 1260/1999 (EUT L 210, 2006, s. 25).

⁽⁴⁾ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1303/2013 av den 17 december 2013 om fastställande av gemensamma bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, Sammanhållningsfonden, Europeiska jordbruksfonden för landsbygdsutveckling och Europeiska havs- och fiskerifonden, om fastställande av allmänna bestämmelser för Europeiska regionala utvecklingsfonden, Europeiska socialfonden, Sammanhållningsfonden och Europeiska havs- och fiskerifonden samt om upphävande av rådets förordning (EG) nr 1083/2006 (EUT L 347, 2013, s. 320).

TRIBUNALEN

Tribunalens dom av den 11 april 2018 – H mot rådet

(Mål T-271/10 RENV) ⁽¹⁾

(Gemensam utrikes- och säkerhetspolitik — Nationell tjänsteman som är utstationerad till EUPM i Bosnien och Hercegovina — Beslut om omplacering — Behörighet för chefen för EUPM att besluta om omplacering av en utstationerad nationell tjänsteman — Motiveringskyldighet — Maktmissbruk — Uppenbart oriktig bedömning — Mobbning)

(2018/C 182/22)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: H (ombud: advokaten M. Velardo)

Svarande: Europeiska unionens råd (ombud: A. Vitrooch och F. Naert)

Saken

Angående, i första hand, en talan enligt artikel 263 FEUF om ogiltigförklaring dels av beslutet av den 7 april 2010, vilket undertecknats av personalchefen för Europeiska unionens polisuppdrag (EUPM) i Bosnien och Hercegovina, genom vilket sökanden omplacerades till befattningen som "Criminal Justice Adviser – Prosecutor" vid regionkontoret i Banja Luka (Bosnien och Hercegovina), dels av beslutet av den 30 april 2010, vilket undertecknats av den chef för EUPM som avses i artikel 6 i rådets beslut 2009/906/Gusp av den 8 december 2009 om Europeiska unionens polisuppdrag (EUPM) i Bosnien och Hercegovina (EUT L 322, 2009, s. 22), genom vilket beslutet av den 7 april 2010 fastställdes, och, i andra hand, en talan enligt artikel 268 FEUF om att sökanden ska tillerkännas ersättning för den skada som hon lidit.

Domslut

- 1) *Talan ogillas.*
- 2) *H ska ersätta rättegångskostnaderna.*

⁽¹⁾ EUT C 221, 14.8.2010.

Tribunalens dom av den 10 april 2018 – Alcogroup och Alcodis mot kommissionen

(Mål T-274/15) ⁽¹⁾

(Talan om ogiltigförklaring — Konkurrens — Konkurrensbegränsande samverkan — Marknader för bioetanol och etanol — Administrativt förfarande — Beslut om inspektion — Kommissionens befogenheter vid inspektioner — Skydd för konfidentialiteten mellan advokater och klienter — Dokument som utbyttts efter en tidigare inspektion — Kommissionen har inte vilandeförklarat förfarandet rörande överträdelsen i fråga — Rättsakt mot vilken talan inte kan väckas — Avvisning

(2018/C 182/23)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Alcogroup (Bryssel, Belgien) och Alcodis (Bryssel) (ombud: advokaterna P. de Bandt, J. Dewispelaere och J. Probst)

Svarande: Europeiska kommissionen (ombud: T. Christoforou, C. Giolito, V. Bottka och F. Jimeno Fernández)

Parter som har intervenerat till stöd för sökandena: Orde van Vlaamse Balies (Bryssel) (ombud: inledningsvis advokaterna T. Bontinck och P. Goffinet, därefter advokaterna F. Wijckmans, S. Engelen och S. De Keer), Ordre des barreaux francophones et germanophone (Bryssel) (ombud: advokaterna T. Bontinck, A. Guillerme och P. Goffinet) och Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles (Bryssel) (ombud: advokaterna T. Bontinck, A. Guillerme och P. Goffinet)

Saken

Begäran med stöd av artikel 263 FEUF om ogiltigförklaring av kommissionens beslut C (2015) 1769 final av den 12 mars 2015 om ett förfarande enligt artikel 20.4 i rådets förordning (EG) nr 1/2003, riktat till Alcogroup och samtliga de företag som Alcogroup kontrollerar, däribland Alcodis, angående ett förfarande för tillämpning av artikel 20.4 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 (AT.40244 – AQUAVIT), och av kommissionens skrivelse av den 8 maj 2015, riktat till Alcogroup i samband med förfarandena AT. A0244 – Bioetanol – och AT.A0054 – Oil and Biofuel Markets.

Domslut

- 1) *Talan avvisas.*
- 2) *Alcogroup och Alcodis ska bära sina rättegångskostnader och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader, inbegripet kostnaderna för det interimistiska förfarandet.*
- 3) *Orde van Vlaamse Balies, Ordre des barreaux francophones et germanophone och Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles ska bära sina rättegångskostnader i första instans.*

⁽¹⁾ EUT C 279, 24.8.2015.

Beslut meddelat av tribunalens ordförande den 22 mars 2018 – Valencia Club de Fútbol mot kommissionen

(Mål T-732/16 R)

(Interimistiska åtgärder — Statligt stöd — Stöd som Spanien har genomfört till förmån för vissa professionella fotbollsklubbar — Statlig garanti som lämnats av ett statligt organ — Beslut i vilket stödet förklaras vara oförenligt med den inre marknaden — Ansökan om uppskov med verkställighet — Situation som ställer krav på skyndsamt föreligger inte)

(2018/C 182/24)

Rättegångsspråk: spanska

Rättegångsdeltagare

Sökande: Valencia Club de Fútbol, SAD (Valencia, Spanien) (ombud: advokaterna J. García-Gallardo Gil-Fournier och A. Guerrero Righetto)

Svarande: Europeiska kommissionen (ombud: G. Luengo, B. Stromsky och P. Němečková)

Part som har intervenerat till stöd för sökanden: Konungariket Spanien (ombud: A. Gavela Llopis)

Saken

Ansökan med stöd av artiklarna 278 och 279 FEUF om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut (EU) 2017/365 av den 4 juli 2016 om det statliga stöd SA.36387 (2013/C) (f.d. 2013/NN) (f.d. 2013/CP) som Spanien har genomfört till förmån för Valencia Club de Fútbol, Hércules Club de Fútbol, SAD och Elche Club de Fútbol, SAD (EUT L 55, 2017, s. 12)

Avgörande

- 1) *Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.*

- 2) Beslutet av den 10 november 2016, Valencia Club de Fútbol/kommissionen (T-732/16 R) upphävs.
- 3) Frågan om rättegångskostnaderna anstår.

Beslut meddelat av tribunalens ordförande den 22 mars 2018 – Hércules Club de Fútbol mot kommissionen

(Mål T-766/16 R)

(Interimistiska åtgärder — Statligt stöd — Stöd som Spanien har genomfört till förmån för vissa professionella fotbollsklubbar — Statlig garanti som lämnats av ett statligt organ — Beslut i vilket stödet förklaras vara oförenligt med den inre marknaden — Ansökan om uppskov med verkställighet — Situation som ställer krav på skyndsamhet föreligger inte)

(2018/C 182/25)

Rättegångsspråk: spanska

Rättegångsdeltagare

Sökande: Hércules Club de Fútbol, SAD (Valencia, Spanien) (ombud: advokaterna S. Rating och Y. Martínez Mata)

Svarande: Europeiska kommissionen (ombud: G. Luengo, B. Stromsky och P. Němečková)

Part som har intervenerat till stöd för sökanden: Konungariket Spanien (ombud: A. Gavela Llopis)

Saken

Ansökan med stöd av artiklarna 278 och 279 FEUF om uppskov med verkställigheten av kommissionens beslut (EU) 2017/365 av den 4 juli 2016 om det statliga stöd SA.36387 (2013/C) (f.d. 2013/NN) (f.d. 2013/CP) som Spanien har genomfört till förmån för Valencia Club de Fútbol, Hércules Club de Fútbol, SAD och Elche Club de Fútbol, SAD (EUT L 55, 2017, s. 12)

Avgörande

- 1) Ansökan om interimistiska åtgärder avslås.
- 2) Beslutet av den 10 november 2016, Hércules Club de Fútbol/kommissionen (T-766/16 R) upphävs.
- 3) Frågan om rättegångskostnaderna anstår.

Tribunalens beslut av den 21 mars 2018 – Eco-Bat Technologies m.fl. mot kommissionen

(Mål T-361/17) ⁽¹⁾

(Talan om ogiltigförklaring — Konkurrensbegränsande samverkan — Marknaden för återvinning av bilbatterier — Beslut om rättelse av ett beslut i vilket konstateras en överträdelse av artikel 101 FEUF och böter åläggs — Tidsfrist för väckande av talan — Den tidpunkt då fristen börjar löpa — Dröjsmål — Avvisning)

(2018/C 182/26)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Eco-Bat Technologies Ltd (Matlock, Förenade kungariket), Berzelius Metall GmbH (Braubach, Tyskland) och Société traitements chimiques des métaux (STCM) (Bazoches-les-Gallerandes, Frankrike) (ombud: M. Brealey, QC, och advokaterna I. Vandenborre och S. Dionnet)

Svarande: Europeiska kommissionen (ombud: F. van Schaik, G. Conte, I. Rogalski och J. Szczodrowski)

Saken

Begäran med stöd av artikel 263 FEUF om dels ogiltigförklaring av kommissionens beslut C(2017) 900 final av den 8 februari 2017 om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF (ärende AT:40018 – Återvinning av bilbatterier), i dess lydelse enligt kommissionens beslut C(2017) 2223 final av den 6 april 2017, dels minskning av de böter som ålagts sökandena.

Avgörande

- 1) *Talan avvisas.*
- 2) *Eco-Bat Technologies Ltd, Berzelius Metall GmbH och Société traitements chimiques des métaux (STCM) ska ersätta rättegångskostnaderna.*

⁽¹⁾ EUT C 318, 25.9.2017.

Tribunalens beslut av den 21 mars 2018 – UD mot kommissionen

(Mål T-574/17) ⁽¹⁾

(Personalmål — Person som uppstår efterlevandepension — Social trygghet — Avslag på en ansökan om beviljande på förhand av återbetalning av vissa sjukvårdskostnader — Ny ansökan — Rättsakt som enbart utgör en bekräftelse — Frist för talans väckande — Avvisning)

(2018/C 182/27)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: UD (ombud: advokaterna S. Orlandi och T. Martin)

Svarande: Europeiska kommissionen (ombud: T. Bohr och M. Mensi)

Saken

Talan grundad på artikel 270 FEUF om ogiltigförklaring av kommissionens beslut att avslå sökandens ansökan om beviljande på förhand av återbetalning av vissa sjukvårdskostnader.

Avgörande

- 1) *Talan avvisas.*
- 2) *UD ska bära sina egna rättegångskostnader och ersätta Europeiska kommissionens rättegångskostnader.*

⁽¹⁾ EUT C 369, 30.10.2017.)

Överklagande ingett den 24 januari 2018 – Giove Gas mot EUIPO – Primagaz (KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA)

(Mål T-34/18)

(2018/C 182/28)

Överklagandet är avfattat på italienska

Parter

Klagande: Giove Gas Srl (Tarquinia, Italien) (ombud: advokaterna A. Bergonzini och F. Dinelli)

Motpart: Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO)

Motpart vid överklagandenämnden: Compagnie des gaz de petrole Primagaz (Paris, Frankrike)

Uppgifter om förfarandet vid EUIPO

Varumärkessökande: Klaganden

Omtvistat varumärke: EU-figurmärke innehållande ordelementen "KALON AL CENTRO DELLA FAMIGLIA" – Registreringsansökan nr 14 740 559

Förfarande vid EUIPO: Invändningsförfarande

Överklagat beslut: Beslut meddelat av andra överklagandenämnden vid EUIPO den 27 november 2017 i ärende R 1271/2017-2

Yrkanden

Klaganden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara det överklagade beslutet i sin helhet, och
- bifalla registreringsansökan.

Grund

- Åsidosättande av artikel 8.1 b i förordning nr 1001/2017

Talan väckt den 5 mars 2018 – Szegedi mot parlamentet

(Mål T-135/18)

(2018/C 182/29)

Rättegångsspråk: ungerska

Parter

Sökande: Csanád Szegedi (Budapest, Ungern) (ombud: advokaten Bodó Kristóf)

Svarande: Europaparlamentet

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara debetnota nr 2017-1635, utställd av Europaparlamentets generalsekreterare, och
- ogiltigförklara beslutet av Europaparlamentets generalsekreterare av den 30 november 2017, att återkräva ett belopp på 264 196,11 euro.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden sju grunder.

1. Första grunden: Slutsatserna i generalsekreterarens beslut om ersättning för resekostnader och ackrediterade parlamentsassistenter överensstämmer inte med de faktiska omständigheterna. Sökanden begärde endast ersättning för resekostnader i de fall då han var berättigad därtill enligt Europaparlamentets presidiums beslut nr 2009/C 159/01 om genomförandeåtgärder för stadgan för Europaparlamentets ledamöter.

De ackrediterade parlamentassistenter som avses i beslutet och som innehar kontraktsanställning vid Europaparlamentet assisterade sökanden, vid utövandet av hans ämbete som ledamot, i Bryssel och Strasbourg.

2. Andra grunden: Åsidosättande av principen om parternas likställighet

Sökanden har inte haft tillgång till de bevis som använts till stöd för omständigheterna i generalsekreterarens beslut. Trots att sökanden skriftligen begärde ut dessa bevis, underlät generalsekreteraren att ge ut dem till sökanden, som därför aldrig har kunnat invända mot dessa. Generalsekreterarens beslut, vilket ligger till grund för debetnotan, är en rättsakt som berör sökanden och som antagits i strid med principerna om en opartisk och rättvis rättegång, parternas likställighet i processen och sökandens rätt till försvar.

3. Tredje grunden: Generalsekreterarens beslut innehåller en felaktig rättstillämpning såvitt avser bevisbördan. I motsats till konstaterandet i generalsekreterarens beslut saknar argumenten i punkt 54 i förstainstansrättens dom av den 10 oktober 2014, Marciani mot parlamentet, T-479/13, relevans i förevarande mål. Även om så kallade PEAM-bestämmelserna (bestämmelser om kostnadsersättning och andra ersättningar till Europaparlamentets ledamöter) var tillämpliga i ledamoten Marcianis fall, hade, under sökandens tid som ledamot, rådets förordning (EG) nr 160/2009 nämligen redan trätt i kraft.

4. Fjärde grunden: Avsaknad av rättslig grund för återkravet av utbetald lön till ackrediterade parlamentsassistenter. Denna grund är uppdelad i två delar:

Den första delen av den fjärde grunden avser det faktum att det inte finns något rättsförhållande mellan sökanden och Europaparlamentet. Från och med ikraftträdandet av förordning (EG) nr 160/2009 är det Europaparlamentet och inte ledamoten som har ett rättsförhållande med den ackrediterade parlamentsassistenten och Europaparlamentet ersätter inga kostnader utan betalar ut lön. I avsaknad av såväl rättsförhållande som rättslig grund föreligger ingen skyldighet för sökanden att återgälda Europaparlamentet.

Den andra delen av den fjärde grunden avser det faktum att arbetsuppgifter som inte ingår i den ackrediterade parlamentsassistenters tjänsteutövning inte ger rätt till återbetalning av utbetald lön. Enligt artikel 12 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen är det inte förbjudet att utöva bisysslor, utan det enda som krävs är ett tillstånd från tillsättningsmyndigheten för att göra detta. I avsaknad av tillståndsansökan föreskrivs dock inga sanktioner i form av full återbetalning av utbetald lön.

5. Femte grunden: Den femte grunden avser förbudet mot retroaktiv tillämpning av bestämmelser om skyldigheter. I punkt 8 i motiveringen till generalsekreterarens beslut hänvisas till artikel 39a i genomförandebestämmelserna, trots att Europaparlamentets presidiums beslut nr 2015/C 397/03 om ändring av genomförandebestämmelserna till stadgan för Europaparlamentets ledamöter, trädde i kraft den 1 januari 2016 och därför saknar relevans i detta ärende.

6. Sjätte grunden: Åsidosättande av såväl motiveringsskyldigheten som proportionalitetsprincipen såvitt avser fastställandet av beloppet. Det krävda beloppet är inte specificerat, ingen beräkningsmetod har använts och utgångspunkten har varit parlamentsassistenten aldrig arbetade för sökanden.

7. Sjunde grunden: Den sjunde grunden avser den omständigheten att den handling på vilken resans datum anges och som bifogats begäran om ersättning för resekostnaderna, har bedömts på ett sätt som dels är frikopplat från föremålet för handlingen dels har lett till en ogrundad slutsats.

Talan väckt den 16 mars 2018 – Chrysses Demetriades & Co. och Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co mot rådet m.fl.

(Mål T-198/18)

(2018/C 182/30)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: Chrysses Demetriades & Co. LLC (Limassol, Cypern), Provident Fund of the Employees of Chrysses Demetriades & Co LLC (Limassol) (ombud: P. Tridimas, Barrister)

Svarande: Europeiska unionens råd, Europeiska kommissionen, Europeiska centralbanken, Eurogruppen och Europeiska unionen

Yrkanden

Sökandena yrkar att tribunalen ska

- förplikta svarandena att till sökandena betala de belopp som framgår av den tabell som bilagts ansökan, jämte ränta från och med den 26 mars 2013 till dess att tribunalen meddelar dom, och
- förplikta svarandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Alternativt, i andra hand, yrkar sökandena att tribunalen ska

- fastställa att Europeiska unionen och/eller svarandeinstitutionerna har ådragit sig utomobligatoriskt ansvar,
- fastställa vilket förfarande som ska tillämpas för att konstatera den ersättningsgilla skada som sökandena faktiskt har orsakats, och
- förplikta svarandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökandena fyra grunder som huvudsakligen är identiska med eller liknar dem som har åberopats i mål T-197/18, J_V Voscf m.fl. mot rådet m.fl.

Talan väckt den 23 mars 2018 – VQ mot ECB

(Mål T-203/18)

(2018/C 182/31)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Sökande: VQ (ombud: G. Cahill, Barrister)

Svarande: Europeiska centralbanken

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- enligt artikel 263 FEUF, ogilla Europeiska centralbankens beslut SNC-2016-0026 av den 14 mars 2018,

- enligt artikel 277 FEUF, slå fast att artikel 18.6 i förordning nr 1024/2013 ⁽¹⁾ är rättsstridig och således ogiltigförklara nämnda beslut,
- förplikta ECB att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden tre grunder.

1. Första grunden: ECB har åsidosatt artikel 18.6 i förordning nr 1024/2013 och artikel 49.1 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna genom att ålägga administrativa sanktionsavgifter med stöd av bestämmelser som grundas på unionsrätt och nationella bestämmelser som saknar direkt effekt.
 - Sökanden hävdar att dess återköp av statliga obligationer mellan den 1 januari 2014 och den 31 december 2015 inte ska anses utgöra ett åsidosättande av artiklarna 77a och 78 i förordning nr 575/2013 ⁽²⁾, eftersom kravet på kapitalkonserveringsbuffert inte var ikraft och inte fastställdes förrän den 1 januari 2016.
 - I den mån ECB:s beslut grundar sig på bestämmelserna om kapitalkonserveringsbuffert i direktiv 2013/36 ⁽³⁾, vilka inte var bindande eller ikraft, eller fastställdes förrän den 1 januari 2016, gör sökanden gällande att ECB har ålagt en administrativ sanktionsavgift utan stöd av direkt tillämpliga unionsrättsliga eller nationella bestämmelser.
 - Det angripna beslutet strider därför mot artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013, och i synnerhet, mot legalitetsprincipen som den uttrycks i artikel 49.1 i stadgan.
2. Andra grunden: ECB har åsidosatt artikel 132.1 b i förordning nr 468/2014 ⁽⁴⁾ genom att besluta att den administrativa sanktionsavgiften ska offentliggöras på en icke-anonym basis.
3. Tredje grunden: artikel 18.1 i förordning nr 1024/2013 är rättsstridig och innebär ett åsidosättande av artikel 263 sjätte stycket FEUF och artikel 47 i stadgan genom att det däri föreskrivs en skyldighet att offentliggöra en administrativ sanktionsavgift oavsett om sökanden har för avsikt att väcka talan vid tribunalen inom den i artikel 263 sjätte stycket FEUF stadgade fristen, eller ej.
 - Rådet har genom att införa en sådan bestämmelse som artikel 18.6 i förordning nr 1024/2013 berövat en sökande som avser att väcka talan mot ett beslut att inte anonymisera en administrativ sanktionsavgift den tvåmånadersfrist som föreskrivs i artikel 263 sjätte stycket FEUF.
 - Det angripna beslutet avviker från tvåmånadersfristen för att väcka talan om ogiltigförklaring och ger ECB ensidigt makten att bestämma när ett kreditinstitut måste väcka talan.
 - ECB har makten att offentliggöra den administrativa sanktionsavgiften medan kreditinstitutet ifråga måste väcka talan innan ECB:s beslut att offentliggöra sanktionsavgiften antas. Denna situation skapar en orimlig osäkerhet vad avser kreditinstitutet vilken kan begränsa dess möjlighet att väcka talan, och slutligen åsidosätter dess rätt till ett effektivt rättsmedel.

- Artikel 18.6 i förordning nr 1024/2013 strider följaktligen mot artikel 263 sjätte stycket FEUF och artikel 47 i stadgan.
- ECB har berövat sökanden rätten till ett effektivt rättsmedel varför det angripna beslutat ska ogiltigförklaras.

- (¹) Rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 2013, s. 63)
- (²) Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 2013, s. 1)
- (³) Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 2013, s. 338)
- (⁴) Europeiska centralbankens förordning (EU) nr 468/2014 av den 16 april 2014 om upprättande av ramen för samarbete inom den gemensamma tillsynsmekanismen mellan Europeiska centralbanken och nationella behöriga myndigheter samt med nationella utsedda myndigheter (ramförordning om den gemensamma tillsynsmekanismen [SSM]) (ECB/2014/17) (EUT L 141, 2014, s. 1)

Överklagande ingett den 30 mars 2018 – Piaggio & C. mot EUIPO – Zhejiang Zhongneng Industry Group (Ciclomotori)

(Mål T-219/18)

(2018/C 182/32)

Överklagandet är avfattat på italienska

Parter

Klagande: Piaggio & C. SpA (Pontedera, Italien) (ombud: advokaten F. Jacobacci)

Motpart: Europeiska unionens immaterialrättsmyndighet (EUIPO)

Motpart vid överklagandenämnden: Zhejiang Zhongneng Industry Group Co. Ltd (Taizhou City, Kina)

Uppgifter om förfarandet vid EUIPO

Innehavare av den omtvistade formgivningen: Motparten vid överklagandenämnden

Omtvistad formgivning: Gemenskapsformgivning nr 1 783 655-0002

Överklagat beslut: Beslut meddelat av tredje överklagandenämnden vid EUIPO den 19 januari 2018 i ärende R 1496/2015-3

Yrkanden

Klaganden yrkar att tribunalen ska

- ogiltigförklara det överklagade beslutet,
- fastställa att Gemenskapsformgivning nr 1 783 655-0002 tillhörande innehavaren är ogiltig av samtliga de skäl som anförs inom ramen för denna talan
- förplikta motparten och innehavaren av den aktuella gemenskapsformgivningen att ersätta de kostnader som är hänförliga till förfarandet vid överklagandenämnden i enlighet med artikel 190 i tribunalens rättegångsregler,
- förplikta EUIPO och den eventuella andra motparten att ersätta rättegångskostnaderna i detta förfarande.

Grunder

- Felaktig tolkning och tillämpning av artikel 6 i förordningen om gemenskapsformgivning.
- Åsidosättande av artikel 25.1 e i förordningen om gemenskapsformgivning.
- Åsidosättande av artikel 25.1 f i förordningen om gemenskapsformgivning.

Talan väckt den 5 april 2018 – Transtec mot kommissionen**(Mål T-228/18)**

(2018/C 182/33)

Rättegångsspråk: franska

Parter

Sökande: Transtec (Bryssel, Belgien) (ombud: advokaterna L. Levi och N. Flandin)

Svarande: Europeiska kommissionen

Yrkanden

Sökanden yrkar att tribunalen ska

- fastställa att talan kan tas upp till sakprövning och att den är välgrundad,

samt följaktligen:

- ogiltigförklara beslutet av den 26 mars 2018, varigenom Europeiska kommissionen avvisade anbudet från det konsortium där sökanden är ansvarig för del 3 i anbudsinfördran "Framework contract for the implementation of external aid 2018 (SIEA EUROPAID/138778/DH/SER/MULTI)" (nedan kallad anbudsinfördran) gällande ett ramavtal för tillhandahållande av tjänster till förmån för tredje länder som har beviljats externt stöd från EU och tilldelat tio andra anbudsgivare denna del av upphandlingen,
- som en åtgärd för processledning (se artikel 55 i tribunalens rättegångsregler) anmoda svaranden att presentera (i) de egenskaper och relativa fördelarna av de 10 valda anbuderna avseende del 3 samt deras poäng för punkterna 1.1, 1.2, 1.3, 1.4, 1.5 och 1.6 under rubriken "Allmän organisation och metodologi" ("*Global Organisation and Methodology*"), och de poäng som de tio valda anbuderna erhållit avseende del 3 för punkterna "Teknik" ("*Technical score*") och "Finansiering" ("*Financial score*") samt (ii) utvärderingskommittéens detaljerade rapport,
- fastställa att begäran om skadestånd på ett bruttobelopp om 2 400 000 euro kan tas upp till sakprövning och är välgrundad, och
- förplikta svaranden att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sin talan åberopar sökanden sex grunder.

1. Den första grunden: Åsidosättande av artikel 106 i Europaparlamentets och Rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 av den 25 oktober 2012 om finansiella regler för unionens allmänna budget och om upphävande av rådets förordning (EG, Euratom) nr 1605/2002 (EUT L 298, s. 1) (nedan kallad budgetförordningen) och artikel 4 i instruktionerna till anbudsgivarna ("*Instructions to Tenderers*") (nedan kallade instruktionerna). Kommissionen har gjort sig skyldig till detta åsidosättande i den mån den har underlåtit att utesluta en av de anbudsgivare som tillhör ett av de konsortia som tilldelats avtalet till följd av oegentligheter.

2. Andra grunden: Kommissionen har gjort en uppenbart felaktig bedömning och åsidosatt artikel 10.5 i budgetförordningen, artikel 151 i Kommissionens delegerade förordning (EU) nr 1268/2012 av den 29 oktober 2012 om tillämpningsföreskrifter för Europaparlamentets och rådets förordning (EU, Euratom) nr 966/2012 om finansiella regler för unionens allmänna budget (EUT L 362, s. 1) (nedan kallad tillämpningsförordningen), den skyldighet som följer av artikel 41.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) att iaktta god förvaltningssed, och artikel 15.3 i instruktionerna i den mån kommissionen inte har gjort en tillräckligt noggrann bedömning av onormalt låga anbud.
 3. Tredje grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten enligt 113.2 i budgetförordningen och artikel 161.1 i tillämpningsförordningen.
 4. Fjärde grunden: Åsidosättande av rätten till ett effektivt rättsmedel enligt artikel 47 i stadgan.
 5. Femte grunden: Åsidosättande av principerna om likabehandling, icke-diskriminering och lojal konkurrens enligt artikel 102.1 och 102.2 i budgetförordningen på grund av att de föreskrifter som följer av artikel 7 i instruktionerna är rättsstridiga.
 6. Sjätte grunden: Åsidosättande av god förvaltningssed enligt artikel 41 i stadgan på grund av att de föreskrifter som följer av artikel 7.3 i instruktionerna är rättsstridiga.
-

ISSN 1977-1061 (elektronisk utgåva)
ISSN 1725-2504 (pappersutgåva)

Europeiska unionens publikationsbyrå
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

SV